

Мили Мерлейти
Снови о моди

Елена Педуци
Рокерска
мини-сукња

Илустрације
Федерика Салфо

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала

Elena Peduzzi
Minigonna Rock

Садржај

Copyright © 2012 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italy

Translation copyright © 2015 за српско издање, ЛАГУНА

1. Лепе вести	7
2. Кругови, квадрати и трапези	15
3. Музика у парку	23
4. Брат и сестра Вокер	33
5. Страшан сусрет	39
6. Дух који прати моду	45
7. У обиласку Лондона	51
8. Ко ли је то на крову?	59
9. Бонд стрит број 25	65
10. Ево праве идеје!	75
11. Предуго чекање	81
12. Ау, каква аудиција!	87
13. Гардероба Битлса	95
14. Какво невероватно откриће!	101
15. Неочекивани растанак	107
16. Код куће!	113
17. Тајна са великим Т!	123
Епилог	129

1. Лете вестии

Капи су се брзо сливале низ прозорска окна у Милиној соби. Пратила их је погледом, као хипнотисана. Киша је падала од претходне вечери.

То јој није сметало. Напротив, киша је прала улице и заливала травњаке и дрвеће у парковима. По киши се такође мање чула непрекидна градска врева. Чињеница је да тог суботњег јутра Мили није успевала да се усредреди на домаће задатке. Књига из историје била је већ два сата отворена на истој страни. Мисли су јој путовале далеко, јуриле су са водом која је падала са неба препуног облака.

Када би ослушнула, учинило би јој се да чује скрипу белог ормана на тавану.

Понекад би, чак и ноћу, у тишини уснуле куће из радионице допро звук који је на њу деловао као зов. Али морала је да буде опрезна: када би је родитељи открили, награбусила би. Мили је схватила да орман чува неку велику тајну. И осећала је да је и она сада део ње.

Сетила се пустиловине коју је доживела у Версају, на двору Марије Антоанете, и слике своје баба-тетке у зеленој сомотској хаљини и са чаробном траком у коси. Пришла је кревету, клекла, померила руб прекривача и завукла руку испод њега.

Ту су се налазиле старе плишане играчке, заборављене игре, кутија сличица које никад није залепила у албум и... Управо је то тражила. Ружичасто коферче са музичком кутијом и балерином која се заврти укруг чим се подигне поклопац, али која није радила, пошто се механизам одавно покварио.

То, међутим, није ни било важно, Мили је било стало до нечег другог. У унутрашњости

коферчета, обложеној ружичастим сомотом, налазила се трака коју је донела из Версаја. Била је ту, пред њеним очима, чаробно лепа и сјајна.

Није тачно знала шта да ради с њом, али је знала да је она важна ако се њена баба-тетка постарала да оде по њу.

Девојчица извади из џепа трегерки сребрни кључ и осмотри га. Стегну га, угрејавши у ручици драгоцену лептирину крилу. Осети да је кључ затреперио.

„Каква је веза између њих?“, упита се Мили погледавши најпре траку, а затим кључ.

„Пулвискола!“, чу како њен отац зове баш у том тренутку.

Сребрни кључ паде на под. Мили га брзо врати у џеп, затвори коферче и гурну га под кревет, па приђе вратима како би сазнала шта се дешава.

„Пулвискола!“, позва опет Матео са доњег спрата.

„Ево ме!“, одговори Милина мајка, изашавши из своје радне собе, косе скупљене у пунђу и са метром око врата.

Муж јој крену у сусрет машући дневним новинама, умрљаним капима воде. „Лепе вести! Погледај!“, рече јој узбуђено.

Она узе новине и прочита. Затим подиже главу: „Дивно! Како позитивне критике... Нуволета? Пишу о марами! Дођи да прочиташ!“, позва онда сестру, запутивши се у њену собу погледа прикованог за фотографију манекенке која је носила мараму као топ.

Њена сестра Нуволета убрзо изађе из купатила у љубичастом бадемантилу и напола нашампониране косе. „Ма шта кажеш!“

„Добро си разумела. Два ступца о нашој новој креацији на странама посвећеним новим тенденцијама!“

„Упалило је, значи! Тако сам срећна“, рече Нуволета, загрливши сестру и преневши мало пене са мирисом јојобе на њену косу.

Пулвискола се обриса руком и рече: „Морамо то да поновимо, сестро. У моди се све стално враћа. Само треба предвидети шта ће се десити.“

„Можда ћемо опет добити неки добар предлог“, рече Матео.

„Ко зна одакле је стигла она загонетна скица...“, рече Нуволета.

„Једно је сигурно: захваљујући креацији остављеној испод наших врата, још можемо да се надамо успеху“, одврати Пулвискола.

„То је само први корак. Остаје нам још много посла.“

„Морамо одмах у радионицу! Већ данас би могле да стигну прве нариџбине!“, рече

узбуђено Пулвискола пре него што нестане у својој соби.

Мили, која је пратила разговор иза врата, осећала је да ће јој срце пући од радости. Чинило јој се да је марама, за коју ју је надахнуло путовање у Версај, добра идеја, али није очекивала оволики успех... Била је презадовољна!

Није ни приметила да је у међувремену стигао Пигато, који се ушуњао у њену собу, залупивши јој врата испред носа.

„Јао! Шта је теби?“, упита изненађено Мили.

Али изгледа да Пигато није имао времена за губљење. Он двапут одлучно мјаукну, па поново крену ка вратима. Очигледно је тражио од ње да га прати. Мили га послуша.

Мачор се запути ка степеницама и у неколико скокова стиже на врх. Девојчица провери да ли је пут слободан, па крену за њим.

Провуче се између двокрилних врата старе радионице и придружи Пигату. У полумраку виде мачорову силуету која је ишла ка дну про-

сторије, према белом орману.

Док му је прилазила, поново је осећала ону чудну напетост, која се граничила са страхом. Она дубоко удахну, па продужи.

Кад је стигла до ормана, није могла да верује рођеним очима: врата су била широм отворена, а одећа, на вешалицама, померала се једва приметно, као да ју је зањихао изненадни поветарац.

Мили устукну један корак, али Пигато поново мјаукну.

„Шта се дешава?“, упита она уплашено.

Пигато ускочи у орман и стаде да маше шапицом, показујући изнад себе.

То заголица Милину знатижељу: она победи страх и пажљиво га погледа. Најзад схвати: „Хоћеш да одаберем једну, зар не?“

Мачор је само зурио у њу својим крупним зеленим очима.

„Па добро. Да видимо шта имамо овде!“, рече она и крену да тражи.

